

Sygn. akt II K 416/15

1 Ds 585/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Szubinie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Ewa Sozańska-Walczak

Protokolant: Sonia Nikodem

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szubinie K. M.

po rozpoznaniu w dniach: 8 lutego 2016 r., 24 lutego 2016 r., 2 marca 2016 r., 8 marca 2016 r. sprawy:

1. **L. M.** s. D. i J. z domu M. ur. (...) w m. S., zam. ul. (...), (...)-(...) S., karanego

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 29.07.2015 r. na terenie ROD P. w S. dokonał rozboju na osobie S. S. (1) w ten sposób, że doprowadził go do stanu bezbronności uderzając rękoma po całym ciele, trzymając rękoma i przyduszając leżącego pokrzywdzonego do podłoża, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia telewizor m-ki B., o wartości 899 zł na szkodę w/w pokrzywdzonego oraz spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci podbiegnięcia krwawego długości ok. 20 cm na bocznej powierzchni ramienia lewego, podbiegnięcia krwawego długości ok. 10 cm w okolicy biodra lewego, stłuczeń palca III ręki lewej oraz palca IV ręki prawej, które naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk i 157 § 2 kk w zw. z art. 11§ 2 kk

oraz oskarżam:

2. **D. W. (1)** s. R. i R. z domu W., ur. (...) w m. S., zam. ul. (...), (...)-(...) Ż., karanego

o to, że:

II. w okresie od 01.07.2015 r. do 15.07.2015 r. w S. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży poprzez odkręcenie z instalacji grzewczej budynku mieszkalnego dwóch grzejników żeliwnych o łącznej wartości 750 zł. na szkodę R. K. (1),

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

III. w okresie od 15.07.2015 r. do 31.07.2015 r. w S. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży poprzez odkręcenie z instalacji grzewczej budynku mieszkalnego dwóch grzejników żeliwnych o łącznej wartości 750 zł. na szkodę R. K. (1),

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

IV. w sierpniu 2015 r. w S. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży poprzez odkręcenie z instalacji grzewczej budynku mieszkalnego dwóch grzejników żeliwnych o łącznej wartości 750 zł. na szkodę R. K. (1),

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

V. w sierpniu 2015 r. w S. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży poprzez odkręcenie z instalacji grzewczej budynku mieszkalnego dwóch grzejników żeliwnych o łącznej wartości 750 zł. na szkodę R. K. (1),

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

a ponadto oskarżam D. W. (1)

o to, że:

VI. w dniu 29.07.2015 r. w S. udzielił pomocy Ł. M. sprzedaży telewizora m-ki B., o wartości 899 zł, w ten sposób, że podczas sprzedaży tego telewizora M. T. słownie utwierdzał go w przekonaniu, iż telewizor ten stanowi własności sprzedającego Ł. M., wiedząc, iż przedmiot ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego na szkodę S. S. (1),

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk

oraz oskarżam

3. **M. T.** s. A. i H. z domu G., ur. (...) w m. Ż., zam. (...), (...)-(...) S., nie karanego

o to, że:

VII. w dniu 29.07.2015 r. w S. nabył od Ł. M. za kwotę 300 zł telewizor m-ki B., o wartości 899 zł, pomimo, że na podstawie towarzyszących okoliczności mógł i powinien przypuszczać, iż przedmiot ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 292 § 1 kk

orzeka:

1. uznaje oskarżonego Ł. M. za winnego tego, że w dniu 29 lipca 2015r. w S., na terenie ROD P., dokonał rozboju na osobie S. S. (1), w ten sposób, że używając przemocy wobec niego, polegającej na popychaniu, przewróceniu i uderzaniu po ciele, zabrał w celu przywłaszczenia telewizor marki B. o wartości 899zł na szkodę tegoż pokrzywdzonego, to jest za winnego występku z art. 280 § 1 k.k. i za to na mocy tego przepisu skazuje go na karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności;

2. oskarżonych D. W. (1) i Ł. M. uznaje za winnych tego, że:

-w lipcu 2015 r. w S. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu D. W. (1) przywłaszczył a Ł. M. dokonał kradzieży dwóch grzejników żeliwnych 10 żebrowych o łącznej wartości 212, 80 zł na szkodę R. K. (2), tj za winnych wykroczenia z art. 119 § 1 kw;

- w sierpniu 2015r. w S. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu D. W. (1) przywłaszczył a Ł. M. dokonał kradzieży dwóch grzejników żeliwnych 10 żebrowych o łącznej wartości 212, 80 zł na szkodę R. K. (2), tj za winnych wykroczenia z art. 119 § 1 kw;

- we wrześniu 2015r. w S. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu D. W. (1) przywłaszczył a Ł. M. dokonał kradzieży dwóch grzejników żeliwnych – jednego 10 żebrowego i jednego 20 żebrowego o łącznej wartości 319,44 zł na szkodę R. K. (2), tj za winnych wykroczenia z art. 119 § 1 kw;

i za to na podstawie art. 119 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw w zw. z art. 20 § 2 pkt 2 kw i art. 21 § 1 kw wymierza im kary po 1 /jednym/ miesiącu ograniczenia wolności zobowiązując ich do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 /czterdziestu/ godzin w zakładzie wskazanym w toku postępowania wykonawczego;

3. uznaje oskarżonego D. W. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VI aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż utwierdzał M. T. w przekonaniu, że telewizor uzyskany za pomocą czynu zabronionego przez Ł. M., stanowi jego własność, tj. za winnego występku z art. 291 § 1 k.k. i za to na mocy tego przepisu przy zastosowaniu art. 37 a k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 1/jednego/ roku ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 /trzydziestu/ godzin w stosunku miesięcznym w zakładzie wskazanym w toku postępowania wykonawczego;

4. uznaje oskarżonego M. T. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VII aktu oskarżenia, tj. za winnego występku z art. 292 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę grzywny w wysokości 50/ pięćdziesięciu/ stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 /dwudziestu/ złotych;

5. obciąża oskarżonych kosztami postępowania w częściach równych oraz oskarżonego M. T. opłatą w kwocie 100 zł; D. W. (1) opłatą w kwocie 210 zł., a Ł. M. zwalnia z opłaty.

SSR Ewa Sozańska Walczak

1

II K 416/ 15

UZASADNIENIE

– *częściowe odnośnie oskarżonego Ł. M.*

Pokrzywdzony S. S. (1) w lipcu 2015r. mieszkał w altanie na terenie (...) w S.. Razem z nim mieszkał D. S.. W dniu 29 lipca 2015r. pokrzywdzony razem z D. S. wypił 0,7 litra wódki i każdy po 0,5 l piwa, po czym położyli się spać. Wcześniej S. zamknął drzwi i okna. Około godziny 21;00 obudzili go Ł. M. i D. W. (1), którzy wtargnęli do altany, wypychając skobel mocujący drzwi. Ł. M. od razu po wejściu zaczął go uderzać, popchnął i przewrócił na łóżko jednocześnie żądając najpierw pieniędzy a potem wódki. Pokrzywdzony odmówił i wziął do ręki telefon komórkowy, aby zadzwonić po Policję. M. wyrwał mu telefon i rzucił nim o ścianę, rozbijając go. Następnie podszedł do stojącego na półce telewizora i zabrał go, po czym razem z W. wyszli z mieszkania. Jeszcze tego samego dnia telewizor ten sprzedali razem M. T..

W badaniu lekarskim przeprowadzonym w dniu 31 lipca 2015r. stwierdzono u S. S. (1) obrażenia ciała w postaci: podbiegnięcia krwawego długości około 20 cm na bocznej powierzchni ramienia lewego oraz podbiegnięcia krwawego o długości około 10 cm w okolicy biodra lewego oraz stłuczenia palca III ręki lewej i IV ręki prawej. Obrażenia w postaci podbiegnięć krwawych nie były charakterystyczne dla uderzeń dłonią, pięścią czy popchnięcia lub przytrzymywania do podłoża. W taki sposób mogły powstać obrażenia w postaci stłuczeń palców.

(częściowo wyjaśnienia oskarżonego Ł. M. – k. 24-26, 36-38,40, 167v-168; oskarżonego M. t.–k. 64-65, 192v; częściowo zeznania świadków : S. S. (1) –k.2-3/ zbiór C/ ; D. S. –k. 10-11/ zbiór C/; opinię biegłego A. K. (1) –k.56, 201v)

Ł. M. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji w dniu 31 lipca 2015r. o godzinie 14;00. Wynik badania stanu trzeźwości z godziny 14;06 wykazał 0, 83 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.(protokół zatrzymania –k. 19; protokół badania –k. 20)

Telewizor marki B. (...) kupiony był przez pokrzywdzonego w T. w N. za kwotę 899,00 zł . (dowód zakupu- k.45)

Oskarżony D. W. (1) jest, razem z matką i siostrą, współwłaścicielem domu jednorodzinnego położonego w S., przy ulicy (...). Mieszkał tam sporadycznie. Jego matka pozostawiała jednak uchylone drzwi balkonowe, aby mógł wejść do domu pod jej nieobecność. Właśnie tą drogą D. W. (1) razem z Ł. M. wchodzili do domu w lipcu, sierpniu i wrześniu 2015r. demontując żeliwne grzejniki, łącznie 6 sztuk, w tym 5 dziesięciożebrowych i 1 dwudziestożebrowy. Jedno żebro grzejnika żeliwnego w tym okresie kosztowało szacunkowo 10,64 zł. Łączna wartość zabranych grzejników 2

wyniosła 744,80 zł. Grzejniki te, pożyczonym wózkiem, zawozili następnie do punktu skupu złomu w S., gdzie W. sprzedawał je pracownikowi punktu twierdząc, że matka wymienia je na nowsze. Za pieniądze uzyskane ze sprzedaży oskarżeni głównie kupowali alkohol, który razem spożywali. R. K. (2), która cały czas mieszkała w tymże domu, musiała przebywać w jednym pomieszczeniu, które ogrzewała elektrycznym grzejnikiem. Dom był również w tym czasie wystawiony na sprzedaż i przez brak ogrzewania stracił na wartości. (zeznania świadka R. R. (1) – k. 26-27 zbiór C; k. 30-31 zbiór C; k. 171; częściowo zeznania świadka R. K. (2)-k.21-22, 33-34, 170; częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. W. –k.109-110, 168-169, częściowo wyjaśnienia oskarżonego Ł. M.-k.97-98, 111-112, 167v-168; postanowienie SR w Szubinie z dnia 6.10.1988 – k. 184; protokół oględzin domu w S. przy ulicy (...) –k. 101-102; opinia biegłego A. K. (2) –k. 174- 182)

Oskarżony Ł. M. był wcześniej karany przez Sąd w Cloppenburg /Niemcy/ wyrokiem z dnia 13.02.2013r. za spowodowanie lżejszego uszkodzenia ciała.(karta karna –k. 149)

Oskarżony Ł. M. przesłuchany w trakcie śledztwa przyznał się w całości do przedstawionego mu zarzutu rozboju na osobie S. S. (1). Wyjaśnił, że w dniu 29 lipca 2015r. spotkał D. W. (1), z którym wypił około 1 litra wódki. Około godziny 20;30-21;00 skończył się alkohol i nie mieli pieniędzy na jego zakup. Postanowił, że pójdą do S., który mieszkał na terenie ogródków działkowych w S.. Wiedział, że ma on pieniądze, gdyż niedawno sprzedał mieszkanie. Do mieszkania pokrzywdzonego weszli po odgięciu przez niego drzwi. Wewnątrz znajdował się pokrzywdzony i D. S.. Zażądał od S. wódki, a gdy ten stwierdził, że nie ma, chciał pożyczyć od niego pieniądze. S. odmówił i wziął telefon mówiąc, że dzwoni po Policję. Wówczas wyrwał mu telefon z ręki i rzucił o ścianę, niszcząc go. Zauważył wówczas telewizor, który postanowił zabrać, sprzedać, a za uzyskane pieniądze kupić alkohol. S. chciał go powstrzymać przed zabraniem telewizora, podszedł do niego i wówczas go odepchnął i przycisnął do ziemi. Zabrał następnie telewizor i wyszedł, a za nim W.. Na ulicy spotkał jakiegoś mężczyznę, któremu sprzedał telewizor za 300 zł. (k. 24-26)

Oskarżony przesłuchany następnie w Prokuraturze Rejonowej w Szubinie ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podtrzymał swoje poprzednie wyjaśnienia. Okoliczności popełnienia czynu podał jednak w części odmiennie. Stwierdził, że po zabraniu telewizora, gdy S. chciał wzywać Policję, to zniszczył mu telefon i leżącego na kanapie pokrzywdzonego złapał za ramiona i przycisnął. W. w tym czasie odciągał go od S.. Przypadkowemu człowiekowi sprzedali ten telewizor. W. potwierdził, że telewizor jest jego. (k. 36-38)

W dniu 1 sierpnia 2015r. oskarżony złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego za zarzucany mu czyn i wymierzenie kary 2 lat pozbawienia wolności. (k. 40)

Podczas kolejnego przesłuchania podtrzymał swoje poprzednie wyjaśnienia. (71-72) 3

Przesłuchany odnośnie zarzutu II aktu oskarżenia, oskarżony przyznał się do jego popełnienia. Wyjaśnił, że w okresie od lipca do września 2015r. trzykrotnie był z D. W. (1) na punkcie skupu złomu, gdzie W. sprzedawał grzejniki żeliwne, które ukradł z mieszkania swojej matki w S. przy ulicy (...). On mu w tym pomagał. Nie zrobiliby tego, gdyby W. nie wprowadził go w błąd. Gdyby wiedział, że okrada on swoją matkę, to by mu nie pomógł. Grzejniki wspólnie odkręcali i wywozili do punktu skupu złomu. (97-98)

Podczas kolejnego przesłuchania oskarżony podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia, z tym, że podał, iż w mieszkaniu na ulicy (...) był cztery razy. W. za pomoc dał mu alkohol. (k. 111-112)

Przesłuchany podczas rozprawy oskarżony wyjaśnił, że do I zarzutu przyznaje się, z tym, że nie pobił pokrzywdzonego, tylko go popchnął. Odnośnie grzejników, to tylko 3 razy pomógł W. je odkręcić, bo mówił, że są do wymiany. Nie brał udziału w kradzieży grzejników i nie wie dlaczego się przyznał do kradzieży. Gdy przyszedł do pokrzywdzonego S., to miał on jakieś obrażenia na ręce. On się często przewracał, bo miał padaczkę. Odkręcał grzejniki z W. 3 razy. Nie brał udziału w ich kradzieży i nie wie dlaczego wcześniej tak powiedział. S. popchnął na łóżko, kiedy chciał mu odebrać telewizor .Nie pamiętał, czy tylko go popchnął, czy jeszcze coś mu zrobił. Rozmowę z T. przeprowadzał razem z W.. Dom, z którego zabierali grzejniki był na sprzedaż. Wchodzili tam przez taras; drzwi były otwarte. Dom był własnością

W., jego matki i siostry. W. mówił, że chce zamontować nowe grzejniki. Grzejniki razem z W. wywozili do punktu skupu złomu, a za uzyskane pieniądze pili alkohol. (k. 167v-168)

Dodatkowo wyjaśnił, że kiedy popchnął S. na łóżko, stał on do niego przodem. Potem zabrał telewizor. Był nietrzeźwy, S. w tym czasie spał, taki był pijany. (k. 192v)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego odnośnie przebiegu zajścia na terenie ogródków działkowych, z wyjątkiem tego, że nie uderzał pokrzywdzonego oraz, że do użycia przemocy doszło dopiero po tym, jak zabrał telewizor. Przeczą temu konsekwentnie i wzajemnie zbieżne w tym zakresie zeznania S. S. (1) i D. S.. Obydwaj mówili, że oskarżony uderzał S. i zrobił to zaraz jak wtargnął do pomieszczenia. Wyjaśnienia Ł. M. są odnośnie tych okoliczności niekonsekwentne. W pierwszych wyjaśnieniach mówił, że po tym, jak zażądał od pokrzywdzonego pieniędzy i wódki, ten chciał zadzwonić na Policję. Wówczas wyrwał mu telefon z ręki i rzucił. Następnie wziął telewizor i gdy S. chciał mu przeszkodzić w jego wyniesieniu – odepchnął go i przycisnął do ziemi. W kolejnych wyjaśnieniach stwierdził, że S. chciał dzwonić na Policję po zabraniu telewizora i wtedy zniszczył mu telefon oraz leżącego na kanapie pokrzywdzonego złapał za ramiona i przycisnął. Na rozprawie wyjaśnił, że popchnął pokrzywdzonego na łóżko, a potem zabrał telewizor. Oprócz sprzeczności, można zauważyć także w tych wyjaśnieniach brak logiki. Jeżeli bowiem oskarżony wziął telewizor, to w jaki sposób mając go w rękach, mógł złapać za ramiona i przycisnąć S., czy też popchnąć na łóżko. Składając dodatkowe oświadczenie na rozprawie / k. 192v/ oskarżony przyznał, że najpierw popchnął pokrzywdzonego, a następnie zabrał mu telewizor. Sąd dał wiarę oskarżonemu, który zaprzeczył, aby pobił pokrzywdzonego powodując u niego opisane w obdukcji obrażenia. Z uwagi na treść opinii biegłego A. 4

K., który stwierdził, że część obrażeń nie jest charakterystyczna dla opisanego zachowania oskarżonego i jest mało prawdopodobne, aby doszło do nich na skutek uderzenia pięścią czy upadku. Należy zaznaczyć, że badanie lekarskie pokrzywdzonego było przeprowadzone po dwóch dniach od zdarzenia, zatem nie ma żadnej pewności, że do opisanych obrażeń doszło na skutek działania oskarżonego.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, że trzykrotnie był z D. W. (1) w domu, który stanowił jego współwłasność i pomagał mu odkręcać grzejniki, które potem zawozili na skup złomu i za pieniądze, które otrzymał W. pili alkohol. Te zeznania potwierdzone są zeznaniami R. R. i częściowo R. K. (2). Sąd nie dał wiary oskarżonemu, że nie wiedział, że kradną grzejniki, że przypuszczał, iż W. je wymienia na nowsze. Są to późniejsze tłumaczenia, które korespondują z podobnymi w treści wyjaśnieniami W. zmierzając do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione czyny. Są one także nielogiczne, gdyż jeżeli W. miałby wymienić grzejniki, to pieniądze uzyskane ze sprzedaży tych zdemontowanych powinien przeznaczyć na zakup nowych, a nie na alkohol. Poza tym, jeżeli oskarżony wiedział, a to wynika z jego wyjaśnień, że W. jest tylko współwłaścicielem domu, to powinien chociażby zapytać matkę W., czy rzeczywiście wyraża zgodę na odkręcenie grzejników i ich wymianę.

Oskarżony D. W. (1) przyznał się do zarzutu II tj. kradzieży grzejników z domu przy ulicy (...) w S.. Wyjaśnił, że razem z Ł. M. kilkakrotnie zdemontował grzejniki pod nieobecność w domu matki. Pożyczonym wózkiem wywozili je na punkt skupu złomu cztery razy. Do domu wchodzili przez drzwi balkonowe, które matka zostawiała uchylone. (k. 109-110)

Na rozprawie oskarżony nie przyznał się do żadnego z zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że grzejników nie ukradł, tylko chciał je wymienić na nowsze i te grzejniki już w domu są. Matka nie chciała zgłaszać kradzieży, ale przyjechali do niej policjanci z M., który mówił co mu kazali i zrobiono mu zarzut. Grzejniki z pomocą M. wywiózł na złom i sprzedał, a za uzyskane pieniądze kupił alkohol, papierosy i miał na własne potrzeby. Matka wiedziała, że odkręca grzejniki i chce je wymienić. Nie wie dlaczego złożyła wniosek o ściganie. Odkręcili 5 lub 6 grzejników. Podczas sprzedaży T. telewizora nie odezwał się do niego słowem. Całą transakcję przeprowadzał M..(k. 168-169)

Skonfrontowany z M. T. wyjaśnił, że nie mówił mu, że telewizor jest jego własnością czy też M.. (k. 192v)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego odnośnie okoliczności dotyczących kradzieży grzejników z domu, przy ul. (...) w S. oraz faktu sprzedaży telewizora T.. Te wyjaśnienia są zgodne z zeznaniami świadków R. K. (2) i R. R.

(1). Sąd nie dał wiary temu, że oskarżony nie potwierdzał oskarżonemu T., że telewizor jest jego własnością, gdyż przeczą temu wyjaśnienia współoskarżonych, zgodne co do tego faktu. Sąd nie dał wiary również jego wyjaśnieniom, że grzejników nie ukradł, tylko chciał wymienić i że matka o tym wiedziała i nie chciała zgłaszać wniosku o ukaranie. Z zeznań matki oskarżonego wynika, że oskarżony był bez przerwy pijany i coś mówił o wymianie grzejników, ale nie brała tego na poważnie. Kradzieży nie zgłosiła wcześniej, bo było jej wstyd. Nie wynika z jej zeznań, iż wyraziła zgodę na odkręcenie grzejników i ich 5

wymianę. Oskarżony nowsze grzejniki przywiózł dopiero w zimie i nie on je wymienił. Przez cały czas miała zimno w domu, który też stracił na wartości przez to działanie syna.

Oskarżony M. T. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że będąc na ulicy (...) w S., w okolicy sklepu spożywczego spotkał znanych mu oskarżonych- Ł. M. i D. W. (1). M. zapytał go, czy nie chce kupić od jego kolegi telewizora. Ponieważ miał zamiar wymienić w domu telewizor, przystał na tą propozycję. M. kazał mu podjechać po telewizor w okolice mostku na ulicy (...). Kwotę za telewizor utargował na 300zł. Pilot i dokumenty M. obiecał dostarczyć mu później. Po 20 minutach podjechał we wskazane miejsce, gdzie z krzaków wyszedł W. i M.. W. potwierdził, że telewizor stanowi jego własność, więc dał mu do ręki 300zł i odjechał z telewizorem do domu. (k. 64-65)

Skonfrontowany z D. W. (1) stwierdził, że pytał W., czy telewizor jest jego, co ten potwierdził i obiecał, że dokumenty będą dowieszone. (k. 192v)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż są konsekwentne, potwierdzone w części wyjaśnieniami Ł. M..

Świadek S. S. (1) przesłuchany w dniu 31 lipca 2015r. , a zatem dwa dni po zdarzeniu, zeznał, że mieszkał na terenie ogródków działkowych w POD P. w S.. Razem z nim mieszkał tam D. S.. W dniu 29 lipca 2015r. wypili około 0,7 litra wódki i po 0,5 litra piwa, po czym położyli się spać. Wcześniej zamknął drzwi na skobel od środka, pozamykał okna. Około godziny 21;00 obudziło go wtargnięcie dwóch mężczyzn do domku. Jednym z nich był D. W. (1). Drugi od razu doskoczył do niego, uderzył go w twarz, bił, przyciskał do łóżka trzymał za szyję i ramiona. Mówił, aby dał mu pieniądze, a gdy powiedział, że nie ma, zażądał wódki. Kiedy znów powiedział, że nie ma, mężczyzna bił go dalej. Wcześniej wziął telefon i chciał zadzwonić po Policję, ale ten mężczyzna wyrwał mu telefon i rzucił nim o ścianę. Następnie mężczyzna ten wziął telewizor, który stał na półce, odłączył go i zabrał. W. nie brał w tym udziału, chciał odciągnąć tego mężczyznę od niego. Telewizor kupił w T. w N. za 1200zł. S. powiedział mu potem, że mężczyzna, który go bił to M. z S.. (k. 2-3 zbiór C)

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka odnośnie przebiegu zdarzenia, z wyjątkiem podanych okoliczności związanych z użyciem przemocy wobec niego przez Ł. M. oraz wartości telewizora. Ta wartość wynika wprost z przedstawionego dowodu zakupu i wynosi 899zł. Natomiast z opinii biegłego wynika, że oskarżony M. nie mógł spowodować swoim zachowaniem obrażeń w postaci podbiegnięć krwawych, a problematyczne jest także, czy i pozostałych. Logicznym się wydaje, że podana przez pokrzywdzonego intensywność, z jaką oskarżony miałby go bić, spowodowałyby widoczne i daleko większe obrażenia niż opisane w obdukcji. Trzeba stwierdzić, że świadek nie był trzeźwy w czasie zdarzenia, zeznania składał po dwóch dniach i mógł źle pamiętać szczegóły zdarzenia. 6

Świadek D. S. zeznając w dniu 31 lipca 2015r. potwierdził, że mieszka od kilku miesięcy na działce razem ze S. S. (1). Zeznał, że 29 lipca 2015r. na (...) w S. spotkał Ł. M. i razem wypili po piwie i 0,5 litra wódki. Potem wrócił na działkę i położył się spać. Tego dnia przyszli na działkę Ł. M. i D. W. (1), którzy chcieli pożyczyć pieniądze od S.. Z tego co słyszał, S. pieniędzy im nie dał. Po jakimś czasie znów przyszli na działkę i M. chciał wódki lub pieniędzy. S. odmówił i wtedy M. zaczął go bić pięściami po głowie. W. podszedł do nich i odsunął M., który doskoczył do niego i uderzył go kilka razy w twarz. W. ponownie go odepechnął. Wtedy S. chciał dzwonić po Policję, a M. wyrwał mu telefon i rzucił nim o ścianę. Następnie M. wziął telewizor i wyszedł z altany razem z W.. (k. 10-11 zbiór C)

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka odnośnie przebiegu zdarzenia, z wyjątkiem bicia pokrzywdzonego pięściami po głowie. Tego rodzaju działanie oskarżonego M. powinno bowiem spowodować widoczne obrażenia w obrębie

twarzoczaszki pokrzywdzonego, czego nie stwierdzono w obdukcji. Natomiast charakterystyczne jest, iż świadek tak samo jak pokrzywdzony, użycie przemocy przez Ł. M. zdecydowanie określił na czas przed zaborem telewizora.

Świadek R. K. (2) przesłuchana w dniu 13 października 2015r. wniosła o ukaranie syna D. W. (1) za to, że dokonał kradzieży grzejników z domu w S. przy ulicy (...). Za każdym razem ukradł on dwa grzejniki wartości 750 zł- pierwszy raz w okresie od 1 do 15 lipca 2015r. drugi raz od 15-30 lipca 2015r, trzeci raz - w sierpniu 2015r i czwarty- we wrześniu 2015r. Przez kradzież grzejników spadła wartość domu, który był wystawiony na sprzedaż. Sama tam mieszka, ogrzewając jedno pomieszczenie grzejnikiem elektrycznym. Syn ukradł grzejniki, kiedy była w pracy. Jest pewna, że sprzedał je w punkcie skupu złomu, aby mieć pieniądze na alkohol. (k. 21-22 zbiór C)

Przesłuchana raz jeszcze następnego dnia zeznała, że łącznie zginęło jej 6 grzejników żeliwnych 10 żebrowych i dwa – 20 żebrowe. Grzejniki były w bardzo dobrym stanie i ogrzewały dom. Wartość wszystkich zabranych grzejników wyniosła według niej 3 000zł. Dom był na sprzedaż i przez brak grzejników bardzo stracił na wartości. Syn wchodził do domu przez uchylone drzwi balkonowe i robił co chciał. Chce, aby został ukarany za te kradzieże. (k. 33-34)

Przesłuchana na rozprawie świadek zeznała, że syn w sierpniu przyjechał i wykręcił kaloryfer, potem drugi, a następnie pozostałe trzy. Wcześniej coś marudził, jak był pijany, że będzie je wymieniał, ale nie przywiązywała do tego wagi. Po odczytaniu zeznań z postępowania przygotowawczego, podtrzymała je. Stwierdziła jednak, że policjanci spisali jej zeznania, robili zdjęcia. Podpisała się pod zeznaniami lecz ich nie czytała. Z tego co sobie aktualnie przypomina, to syn wykręcił grzejniki trzy razy- w lipcu jeden, w sierpniu dwa, a we wrześniu pozostałe trzy. Kiedy to robił, jej nie było w domu. Nie mogła się od niego dowiedzieć, dlaczego to zrobił, bo ciągle był nietrzeźwy. Nie uzgadniała z nim, że ma wymienić grzejniki. Przed Nowym Rokiem przywiózł nowe grzejniki mówiąc, że będzie je zakładał, lecz nie zrobił tego. Syn jest współwłaścicielem domu w 1/3 części. Po odczytaniu kolejnych zeznań z 7

dochodzenia stwierdziła, że w domu było pięć grzejników średniej wielkości i jeden duży. Był jeszcze jeden, który syn zabrał około dwóch lat wcześniej. W ubiegłym roku zabrał łącznie 6 grzejników. Nie zna ich wartości. Rozmawiała z policjantami, ile mogą być warte i policjanci zasugerowali cenę. Nie zgłaszała kradzieży wcześniej na Policję, bo było jej wstyd. Kiedy policjanci przyjechali do niej, wówczas złożyła wniosek. (k. 170)

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, z tym, że odnośnie ilości i terminu zaboru grzejników, za najbardziej odpowiadające rzeczywistości, uznał zeznania z rozprawy a poprzednim, w tym zakresie, wiary nie dał. Świadek podawała odmiennie ilość grzejników, co wynikało, tak, jak podawana ich cena, z sugestii przekazanych przez przesłuchujących policjantów. Na rozprawie, po odczytaniu poprzednich zeznań i zastanowieniu, świadek podała ilość i wielkość oraz termin ich zaboru korelujący z wyjaśnieniami oskarżonych M. i W. oraz protokołem oględzin. Tym zeznaniom sąd dał zatem wiarę, jak i pozostałym dotyczącym zachowania syna świadka, przed i po zaborze grzejników. Świadek nie miała żadnego powodu bezzasadnie obciążać osobę jej bliską.

Świadek R. R. (1) zeznał, że pracuje w punkcie skupu złomu K. R.. Na jego zmianie na przełomie sierpnia i września 2015r. D. W. (1) z kolegą przywiózł na skup kilka grzejników żeliwnych, za które zapłacił 120 zł i 70 zł. W. był na skupie z Ł. M. trzy albo cztery razy. Przywozili grzejniki żeliwne. Większość grzejników był 10 żebrowa a jeden był większy. W. mówił mu, że matka w domu wymienia grzejniki. (k. 26-27 zbiór C; k. 30-31 zbiór C; k. 171)

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, gdyż są konsekwentne i zgodne z wyjaśnieniami oskarżonych M. i W. w tej części.

Biegły z dziedziny medycyny – A. K. (1) w wydanej w dniu 8 września 2015r. opinii pisemnej stwierdził, iż na podstawie obdukcji dokonanej przez lek. med. M. L., stwierdził, że w wyniku pobicia w dniu 29 lipca 2015r. S. S. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: podbiegnięcia krwawego długości około 20 cm na bocznej powierzchni ramienia lewego oraz podbiegnięcia krwawego o długości około 10 cm w okolicy biodra lewego oraz stłuczeń palca III ręki lewej i IV ręki prawej. Obrażenia te naruszyły czynności narządów ciała na okres do 7 dni. (k. 56)

Opiniując na rozprawie, biegły stwierdził, że opinię wydał wyłącznie na podstawie zaświadczenia lekarskiego, gdzie opis jest bardzo lakoniczny, oraz na podstawie zeznań pokrzywdzonego. Stwierdził, że stwierdzone obrażenia nie są

charakterystyczne dla upadków podczas ewentualnego ataku padaczki, ale też nie są charakterystyczne dla uderzeń np. pięścią. Długość podbiegnięć sugerować może, że zadane zostały jakimś narzędziem. Nie jest w stanie podać mechanizmu powstania tych obrażeń, gdyż są opisane mało precyzyjnie. Uderzenie otwartą dłońią, przytrzymywanie do podłoża, także nie spowodowałyby takich obrażeń. Natomiast stłuczenia palców mogły powstać np. na skutek upadku, czy też uderzenia pięścią. Przyjęcie, że sposób działania sprawcy mógł doprowadzić do obrażeń ciała opisanych w art. 157 § 1 k.k. wynikało z opisu wynikającego z zeznań pokrzywdzonego. (k. 201v) 8

Sąd podzielił opinię biegłego, gdyż jest pełna, jasna i zawiera wyjaśnienie zaistniałych wątpliwości. Na rozprawie biegły wyjaśnił, że przyjęcie w opinii pisemnej, że stwierdzone w obdukcji obrażenia ciała pokrzywdzonego naruszyły czynności ciała na okres do 7 dni, wynikało z treści zaświadczenia lekarskiego. Nie jest jednak w stanie stwierdzić, jaki był dokładnie mechanizm ich powstania, gdyż obdukcja zawiera opis dosyć lakoniczny, który nie pozwala mu na jednoznaczne przyjęcie w jaki sposób do opisanych obrażeń mogło dojść. Wykluczył jednakże, aby podbiegnięcia krwawe o znacznej długości, powstały na skutek opisanego zachowania oskarżonego.

Biegły A. K. (2) w wydanej opinii pisemnej z dnia 19 lutego 2016r. na podstawie danych wynikających z zeznań pokrzywdzonej, dokumentów z punktu skupu złomu, opracowania „Podstawy wyceny wartości środków technicznych, i informacji o cenach stwierdził, że szacunkowa wartość jednego żebra grzejnika żeliwnego T-1 w okresie lipiec- październik 2015r. kształtowała się na poziomie 10 zł 46 groszy. W związku z powyższym wartość szacunkowa grzejników w ilości i wielkości podanych przez pokrzywdzoną wynosiła brutto 744,80 zł a wartość grzejników wynikająca z dokumentów z punktu skupu złomu- 686,28 zł. (k. 174-182)

Sąd podzielił opinię biegłego, gdyż jest jasna i zawiera rzeczowe i kompletne uzasadnienie.

Przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. ma dwa przedmioty ochrony. Przepis ten chroni prawo własności, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe przysługujące danemu podmiotowi oraz nietykalność, wolność, zdrowie i życie człowieka, przy czym prawo do rzeczy stanowi główny przedmiot ochrony. Zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k. jest ściśle przez ten przepis określone i polega na zaborze rzeczy w celu przywłaszczenia, dokonany przy użyciu taksatywnie wymienionych w tym przepisie szczególnych sposobów zachowania skierowanych na osobę, służących do zawładnięcia rzeczą, i polegających na użyciu przemocy wobec osoby lub użyciu groźby natychmiastowego użycia przemocy albo doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Przemocą jest także zastosowanie siły fizycznej w stosunku do osoby, które albo ją fizycznie obezwładnia, albo też doprowadza do podjęcia przez nią decyzji zgodnej z zamierzeniami sprawcy- nieprzeciwstawiania się czynnościom podejmowanym przez sprawcę lub zaniechania oporu. Spełnia znamiona rozboju zachowanie sprawcy polegające na szarpaniu pokrzywdzonego za odzież, kopaniu bądź uderzaniu. Tego rodzaju przemoc polega na naruszeniu nietykalności cielesnej i jeżeli stanowi sposób objęcia przez sprawcę władztwa nad rzeczą, to realizuje znamię użycia przemocy wobec osoby w rozumieniu art. 280 § 1 k.k.

W orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 20.11.1972r./ OSNKW 1973. Nr 2-3, poz. 40/ jasno zostało określone, że – przestępstwo rozboju charakteryzuje się podwójnym działaniem sprawcy. Z jednej strony dokonuje on zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia, z drugiej stosuje odpowiednie sposoby zawładnięcia rzeczą. Sprawca działa więc w celu przywłaszczenia rzeczy i chcąc ten cel osiągnąć stosuje określone w art. 280 § 1 k.k. środki zmierzające do sparaliżowania woli ofiary . Z tego względu użycie przemocy może albo poprzedzać zabór rzeczy, albo następować jednocześnie z nim. 9

Z kolei, doprowadzenie do stanu bezbronności, oznacza sytuację, w której osoba zachowując sprawność fizyczną i psychiczną, nie ma możliwości przeciwdziałania czynnościom podejmowanym przez sprawcę. Jak podnosi się w orzecznictwie, doprowadzenie do stanu bezbronności oznacza specyficzne działanie sprawcy, zbliżone do użycia przymusu wobec osoby, które nie jest jednak przymusem w rozumieniu pierwszej części art. 280 § 1 k.k. W kontekście znamion przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k. zachowuje w pełni aktualność pogląd Sądu Najwyższego według którego „doprowadzenie do stanu bezbronności musi być następstwem zachowania nie będącego użyciem przemocy,„ (wyrok SN z 12.05.1994r. II KRN 59/94) Przez stan bezbronności należy zatem rozumieć nie tyle sam brak chęci

stawiania oporu, lecz taką sytuację, w której ofiara nie ma wręcz fizycznej możliwości stawiania oporu wskutek braku sił, np. obezwładnienie ofiary przez zastosowanie środków farmakologicznych, chemicznych, skrępowanie itp.

Uznanie zatem, że nastąpiło doprowadzenie osoby do stanu bezbronności lub nieprzytomności staje się zasadne jedynie wówczas, gdy ów stan nie jest wynikiem zastosowania przemocy wobec osoby. (por. wyrok SN z 26.11.1981r. OSNKW 1981, nr 3, poz. 14)

Reasumując, do przyjęcia kwalifikacji prawnej na podstawie art. 280 § 1 k.k. wystarczy użycie wobec pokrzywdzonego nawet niewielkiej siły fizycznej, noszącej znamiona jedynie naruszenia nietykalności cielesnej.

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że tłumaczenia oskarżonego Ł. M. odnośnie stawianego mu w pkt I zarzutu, są niespójne i nielogiczne, co zostało omówione przy ocenie jego wyjaśnień.

Oskarżony składając wyjaśnienia próbował uniknąć zarzutu z art. 280 § 1kk, podając taki przebieg zdarzenia, który miałby stanowić, iż wyczerpał znamiona wymuszenia rozbójniczego opisanego w art. 281 k.k. Stąd treść jego wyjaśnień zmierzała do przekonania sądu, iż najpierw zabrał pokrzywdzonemu telewizor, a dopiero potem zastosował przemoc, przy czym w każdym wyjaśnieniu podawał inny sposób jej stosowania. Twierdził, że gdy zabrał telewizor, a S. S. chciał mu uniemożliwić jego wyniesienie, przytrzymał go, czy popchnął. Jest to nielogiczne, gdyż trzymając telewizor, nie miał możliwości takiego działania. Poza tym, w oświadczeniu złożonym na rozprawie w dniu 24 lutego 2016r. oskarżony wprost stwierdził, że nie uderzył pokrzywdzonego tylko go popchnął, a on upadł na łóżko a potem zabrał telewizor. Popchnięcie i przewrócenie w jego wyniku jest bez wątpienia naruszeniem nietykalności cielesnej a zabór mienia nastąpił po zastosowaniu tego rodzaju przemocy. Oskarżony wyczerpał zatem wszystkie znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. Warto jeszcze zaznaczyć, iż S. S. (1) i D. S. zgodnie zeznali, że do użycia przemocy przez oskarżonego doszło przed zaborem telewizora. Ich zeznania są w dużej części niezgodne, opisywany sposób działania oskarżonego nie odpowiada obrażeniom stwierdzonym w obdukcji. Niewątpliwie miał na ich treść wpływ stan nietrzeźwości, w jakim się znajdowali. Obaj świadkowie zmarli krótko po zdarzeniu i nie było możliwości powtórnego ich przesłuchania czy skonfrontowania z oskarżonym. Trzeba jednak zaznaczyć, iż nie mieli oni żadnego powodu, aby zeznawać nieprawdę co do czasu, kiedy doszło do użycia przemocy. Nie byli 10

zainteresowani odmiennym podaniem tego istotnego dla sprawy szczegółu i w ocenie sądu, nie wiedzieli, że ma to znaczenie dla przyjęcia odmiennej kwalifikacji. Nie można wykluczyć, iż oskarżony uderzał pokrzywdzonego w głowę czy twarz, ale czynił to na tyle słabo, że nie pozostawił śladów, bądź ślady te, np. zaczerwienienie po dwóch dniach, kiedy miała miejsce obdukcja, już nie były widoczne.

Zarówno z wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań świadków, wyraźnie wynika, że stosowanie przemocy a nie doprowadzenie pokrzywdzonego do stanu bezbronności poprzedziło zabór mienia.

Strona przedmiotowa kradzieży, zgodnie z art. 278 § 1 k.k., wskazuje, że czyn sprawcy polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Sprawca ma wykonać czynność zaboru cudzej rzeczy, której towarzyszy cel przywłaszczenia. Zabór polega na przejściu władztwa nad rzeczą. Oznacza to wyjęcie rzeczy spod władania właściciela (posiadacza) i objęcie jej przez sprawcę w swoje władanie. Celem działania sprawcy jest przywłaszczenie, co oznacza, że zamierza on po zawładnięciu rzeczą postąpić z nią jak z własną, tzn. chce ją posiadać, spieniężyć lub podarować komuś. Wszystkie te formy późniejszego zachowania są oznaką przywłaszczenia rzeczy. Z tym celem nie musi się łączyć chęć korzyści majątkowej. Cudzą rzeczą jest każda rzecz, którą sprawca nie ma prawa wyłącznie rozporządzać. Może to być również rzecz stanowiąca współwłasność.

Art. 119 k.w. wprowadza odpowiedzialność za kradzież lub przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej nieprzekraczającej wartości 1/4 minimalnego wynagrodzenia.

O tym, czy konkretne działanie sprawcy kradzieży wyczerpuje ustawowe znamiona wykroczenia, czy też stanowi przestępstwo, decyduje łączna wartość mienia zagarniętego przez sprawcę w ramach jednego czynu, a nie wartość poszczególnych jednostkowych składników tego mienia.

W niniejszej sprawie oskarżonemu M. i W. zarzucono popełnienie wspólnie i w porozumieniu czterech czynów kradzieży grzejników z domu przy ul. (...) w S., za każdym razem po dwie sztuki o wartości 750 zł. Zarzuty IV i V są tożsame- podano w nich taki sam czas, sposób, miejsce działania sprawców. Zarówno w opisie i kwalifikacji czynów, nie uwzględniono faktu, iż D. W. (1) był współwłaścicielem domu, a zarazem znajdujących się w nim rzeczy.

Biorąc pod uwagę treść wyjaśnień oskarżonego M. i zeznań R. K. (2), którym sąd dał wiarę, oraz opinię biegłego A. K. (2), należało przyjąć, iż oskarżony Ł. M. trzykrotnie dokonał kradzieży grzejników żeliwnych : pięciu -10 żebrowych i jednego- 20 żebrowego, działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. (1), przy czym czyny te stanowiły wykroczenia z art. 119 § 1 kw z uwagi na wartość mienia, które w ramach każdego z czynów nie przekraczało ¼ minimalnego wynagrodzenia, tj. kwoty 462 zł. Brak podstaw do przyjęcia, iż opisane w zarzutach czyny stanowiły ciąg przestępstw. Nie zostały w taki sposób zakwalifikowane przez oskarżyciela, a sąd nie znalazł 11

przesłanek do tego rodzaju zmiany. W szczególności, nie ustalono, aby czyny były popełnione w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.

Oskarżony M. trzykrotnie pomagał W. demontować grzejniki. Z jego wyjaśnień wynika, że wiedział, iż W. był współwłaścicielem domu, z którego jej zabierali. Wiedział, że matka W. jest jednym ze współwłaścicieli. Za każdym razem po zdemontowaniu grzejników, a czynili to zawsze pod nieobecność R. K. (2), zawozili je do punktu skupu złomu, gdzie W. je sprzedawał, a uzyskane pieniądze przeznaczał na alkohol, który razem pili. Oskarżony M. tłumaczył, że W. mówił, że chce wymienić grzejniki, dlatego mu pomagał. Jednakże w takim przypadku, pieniądze ze sprzedaży winny być przeznaczone na zakup nowych, a nie stracone na alkohol. Ł. M. nigdy nie próbował upewnić się bezpośrednio u R. K. (2), czy rzeczywiście wyraziła ona zgodę na demontaż i ma zamiar grzejniki wymienić. R. K. (2) takiemu zamiarowi zaprzeczyła i jej zeznania są logiczne, gdyż mieszkała w tym domu, który do tego był przeznaczony do sprzedaży, w związku z czym nie mogła zgodzić się na demontaż instalacji ciepłej.

W świetle powyższych ustaleń, wina oskarżonego Ł. M., nie budzi wątpliwości i polega na tym, że :

1 – w dniu 29 lipca 2015r. w S. , na terenie ROD P., dokonał rozboju na osobie S. S. (1), w ten sposób, że używając przemocy wobec niego, polegającej na popychaniu, przewróceniu i uderzaniu po ciele, zabrał w celu przywłaszczenia telewizor marki B. o wartości 899zł na szkodę tegoż pokrzywdzonego; czynem tym wyczerpał znamiona występkę z art. 280 § 1 k.k.

2- w lipcu 2015r. w S. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. (1), dokonał kradzieży dwóch grzejników żeliwnych 10 żebrowych o łącznej wartości 212,80 zł na szkodę R. K. (2); czynem tym wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.k.

-w sierpniu 2015r. w S. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. (1), dokonał kradzieży dwóch grzejników żeliwnych 10 żebrowych o łącznej wartości 212,80 zł na szkodę R. K. (2); czynem tym wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.k.

- we wrześniu 2015r. w S. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. (1), dokonał kradzieży dwóch grzejników żeliwnych- jednego 10 żebrowego i jednego 20 żebrowego o łącznej wartości 319,44 zł na szkodę R. K. (2); czynem tym wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.k. 12

Przy wymiarze kary za czyn z art. 280 § 1 k.k. oskarżonemu Ł. M., sąd wziął pod uwagę okoliczności obciążające jak: uprzednią karalność za przestępstwo podobne, niskie pobudki, które nim kierowały, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu i znaczny stopień demoralizacji sprawcy. Okolicznością łagodzącą jest jedynie młody wiek oskarżonego.

Przy wymiarze kary za wykroczenia sąd wziął pod uwagę niski stopień szkodliwości społecznej czynów zarzucanych oskarżonemu oraz fakt, iż szkoda została po popełnieniu wykroczeń naprawiona i grzejniki zostały zamontowane.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, wymierzone oskarżonemu Ł. M. kary:

- za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. ,na podstawie tego przepisu- 2 lat pozbawienia wolności;

-za wykroczenia z art. 119 § 1k.w. , na podstawie art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 20 § 2 pkt 2 kw i art. 21 § 1 kw- 1 miesiąca ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w zakładzie wskazanym w toku postępowania wykonawczego

są współmierne do stopnia jego winy, społecznego niebezpieczeństwa czynów i spełnią cele kary zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i w zakresie szeroko pojętego społecznego oddziaływania. Pomijając sprawę wąsko pojętej prewencji, to jest odstraszenia innych osób od popełnienia przestępstw, co nie jest bez znaczenia, kary orzeczone wobec oskarżonego sprzyjają ugruntowaniu w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych, i stosownego do tych ocen postępowania, a w szczególności, że przestępcy są sprawiedliwie karani.

Sąd nie znalazł podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 2 k.k.. Oskarżony nie był co prawda wcześniej skazany na karę pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne, jednakże charakter czynu, motywacja sprawcy, dotychczasowy sposób życia i zachowanie po popełnieniu przestępstwa, nie dają pozytywnej prognozy kryminologicznej, a zatem przesłanki do takiego rozstrzygnięcia.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk, a z opłaty sąd zwolnił oskarżonego, gdyż z uwagi na brak majątku i orzeczoną karę bezwzględnie pozbawienia wolności miałby trudności w uiszczeniu łącznie kosztów i opłaty.

Ewa Sozańska Walczak

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona , podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonym w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).

12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).

13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).

14. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).

15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka, związane z treścią

zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).

16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).

17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęcią oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).

18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe

2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu

3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi